

Bon vespre i sigueu benvinguts tots i totes.

Nosaltres som alumnes del grau d'Educació Infantil, i aquest any tenim el privilegi de ser les encarregades de fer aquest discurs en nom de tots els alumnes que hem acabat o estem a punt d'acabar els nostres estudis en aquesta Seu universitària.

Aquesta cerimònia és molt important per a nosaltres, perquè representa la culminació d'un llarg procés d'aprenentatge que ens ha requerit un esforç considerable. I és que aquests quatre anys no han estat fàcils (i d'açò les nostres famílies i amics i amigues en són testimonis), però aquests anys també ens han permès gaudir d'una experiència fantàstica que ens ha enriquit, creiem, en tots els sentits. És evident que la Universitat ens ha preparat per a un futur professional (esperem que no molt llunyà), però també hem crescut i ens hem enriquit personalment. El contacte constant amb els companys i companyes, amb els professors, amb tot el personal que treballa en aquesta Seu... ens ha ajudat a anar superant les diferents dificultats amb què ens hem anat trobant, i així aconseguir dur a bon port el nostre projecte.

Però també cal dir que açò no hauria estat possible sense el suport de les nostres famílies. Per açò, moltes gràcies a tots i cadascun dels que avui sou aquí, i també als que per un o altre motiu no han pogut assistir a aquest acte. Sense vosaltres no seríem qui som, ni hauríem arribat fins aquí.

Volem aprofitar l'ocasió per fer un agraïment a tot el personal que treballa a la Seu: als conserges, en Paco i en Rafa, per la seva bona disponibilitat, ajuda i, sobretot, la seva paciència amb totes i tots nosaltres. Ells sempre han estat allà per qualsevol cosa que hem necessitat i mai no han perdut el somriure. La Seu no seria la mateixa sense les seves benvingudes cada vegada que entrem per la porta. Gràcies.

A na Sandra, na Mireia i en Toni, per la seva tasca administrativa, ja que ens han ajudat a l'hora de fer diferents gestions com les matrícules, les beques, etc., i per tant, també n'han hagut de tenir, de paciència..., així que moltes gràcies!

A na Sole i en Bernat, que ens han hagut d'ajudar sempre en qualsevol problema informàtic, ja sigui el micro que no funciona, la videoconferència que no se sent bé, els nostres ordinadors que no es connecten a Internet o els mòbils que no agafen Wi-Fi... També ens han guiat a algunes de nosaltres en les nostres aventures internacionals. Per tot això i més, els estem molt agraïts.

A na Marisol i na Mari, el personal de neteja, sempre fent la seva feina amb un somriure i una paraula amable a la boca. Gràcies, al·lotes!

A la directora de la Seu, na Núria, a la qual alguns hem pogut conèixer també com a professora. Ella sempre ha estat al peu del canó per qualsevol dubte o problema a resoldre, i oferint-nos la seva mà. Moltes gràcies, Núria!

A tots els professors, tant als que ens han impartit les classes de manera presencial com als que ho han fet en la distància, moltes gràcies pel que ens heu ensenyat, de tots hem après moltes coses que ens serviran al llarg de la nostra carrera professional, però també ens heu ensenyat vivències que ens serviran en el nostre dia a dia.

Però, sobretot i molt especialment, nosaltres hem de donar les gràcies al nostre tutor: en Pere Alzina. Pere, has estat el nostre més ferm i incondicional suport. Mai no et podrem agrair tot el que ens has aportat, qualsevol cosa que et puguem dir queda curta devora tot el que has fet per totes i cadascuna de nosaltres durant aquests quatre anys, i sobretot durant aquest darrer: la teva disponibilitat 24 hores al dia per resoldre'ns qualsevol dubte, les tutories, els ànims davant situacions en què hem arribat a pensar a abandonar..., no t'ho podrem agrair mai prou. Davant qualsevol dubte o problema, sempre hi has estat i sempre t'has mostrat disponible. Ens has animat quan ha fet falta, però també ens has mostrat la realitat quan ho has cregut convenient. La teva paciència, el teu esforç, dedicació, ganes i estima per allò que fas han estat, són i seran infinits... Moltíssimes gràcies, Pere, de tot cor.

Volem agrair també a la Universitat de les Illes Balears que, mitjançant aquesta «petita» seu, ens ha permès, als que per un o altre motiu no hem pogut o volgut sortir de l'illa, cursar aquests estudis. D'altra manera, molts de nosaltres no ho haguéssim pogut fer. Així que gràcies pels esforços i recursos invertits que possibiliten que una illa com la nostra pugui gaudir d'una oferta universitària com la que tenim. Esperem que això podrà seguir creixent.

A més, volem recordar tots els nostres companys i companyes que per diferents raons no han pogut acabar el grau, com també els que varen canviar d'universitat o de seu. Gràcies pels moments que hem viscuts junts.

Així que aquí acaba el nostre camí com a estudiants d'aquest grau, però en comença un altre de ben important. Un camí en el qual intentarem oferir tots els nostres coneixements adquirits, sabers, valors..., per tal d'ensenyar i educar els infants per un món més just i igualitari, en el qual sigui més important ajudar, oferir un somriure..., ser bones persones, responsables i actives, deixant de banda la competitivitat, les injustícies i el materialisme. Al cap i a la fi, allò que realment importa són els moments, els fets que ens commouen, les emocions que entren dins els nostres cors, perquè com a mestres i com a persones en general hem de tenir «un cor més gran que el sol» per tal d'aconseguir la felicitat dels nostres alumnes.

No hem d'oblidar que ja fa més de cinquanta anys que es va signar la Declaració Universal dels Drets Humans, i tot i que els avanços han estat considerables en matèria de protecció, suport..., encara hi ha molt camí per fer. Arreu del món trobem països, com ara Síria, en els quals a causa de les guerres hi ha famílies amb infants que es troben sense casa que desitgen fugir d'aquest malson, cercant refugi en altres llocs del món. En aquests mateixos països està permès comercialitzar amb armes i s'empren els infants com a soldats. Fem una crida i desitgem que aquests Estats aturin aquests conflictes, i es generi entre la humanitat més comprensió, solidaritat, respecte...

Per tant, intentem generar reflexions, actituds i accions crítiques en les persones, així com fer-les responsables i actives, compromeses amb la solidaritat i amb la transformació d'aquestes estructures i relacions injustes.

I les primeres actuacions per aconseguir conscienciar i promoure actituds de canvi s'han d'enfocar des de la sensibilització i la comprensió.

Per acabar, sols ens queda dir que estem molt contentes i orgullosos d'haver aconseguit el nostre propòsit, ser mestres, ja que per a nosaltres és un gran privilegi i un honor. Com diu na Pilar Benejam, «Ensenyar és un acte de respecte, estimació i esperança».

Gràcies!